

legde mij de werking van de kluisdeur uit, zeide mij het woord, waardoor de kluis geopend werd en ik behoefde mij nog slechts voor enkele minuten meester te maken van den sleutel om in het bezit der juweelen te zijn. Dit was echter niet gemakkelijk, omdat hij dezen met nog enkele andere sleutels altijd aan een ring bij zich droeg. Ik bekeek de sleutels nauwkeurig en ging op een dag naar Warwick, waar ik na lang zoeken eenige sleutels kocht, die in grootte en vorm veel met de sleutels van mijn gastheer overeenkwamen.

Gewapend met deze dubbelgangers wachtte ik mijn gelegenheid af. Die kwam den volgenden avond, toen ik als gewoonlijk bij het wegsluiten der diamanten tegenwoordig was. Door zijn vrouw geroepen, legde hij den sleutelring een oogenblik op tafel.

Dit oogenblik was voor mij voldoende. Snel maakte ik mij van de goede sleutels meester, terwijl de valsche even later door lord Orwell in den zak gestoken werden.

Het moeilijkste was achter den rug. Lord Orwell zou de sleutels niet eer missen voor den volgenden avond als hij de kluis weer wilde openen.

Den volgenden morgen was er een jachtpartij en dan zou ik het best mijn slag kunnen slaan. Aan het ontbijt vroeg ik verlof om naar de stad te mogen gaan, voor-gevend daar eenige dienstbrieven te moeten afhalen en belovende vóór het diner weder terug te zullen zijn.

Het verzoek werd toegestaan, hoewel slechts noode, en een rijtuigje ingespannen om mij naar het station te brengen. Spoedig daarna vertrokken de heeren ter jacht, terwijl de dames excursies gingen maken op het buitengoed.

Nu was het mijn tijd. Lord Orwell's vertrekken waren heilige grond en niemand dan hij zelf kwam daar, nadat ze door de dienstboden waren in orde gebracht.

Alles ging naar wensch. Ik opende de kluis zonder moeite, nam de juweelen er uit en deed deze in een kleine city-bag die ik had meegebracht. Toen keek ik of er nog iets anders was. Een geldkistje trok mijn aandacht; ik nam het er uit. Het ging gemakkelijk open; doch ik was teleurgesteld er niets anders dan papieren in te vinden. Nochtans nam ik er een van in handen. Het bleek het testament te zijn van den overleden lord Orwell. Juist wilde ik het als voor mij van geen belang weder in het kistje sluiten, toen mijn aandacht getrokken werd door de woorden: „ik benoem en vermaak mijn jongsten zoon, Victor....”

Wat beteekende dit? Victor had niets geërfd! Ten minste volgens het testament, dat was overlegd geworden, was de tegenwoordige lord de erfgenaam van de geheele nalatenschap.

Goeden hemel! Dan kon dit slechts beteekenen.... Ik keek naar den datum op het stuk. Het was gemaakt een half jaar voor den dood van den ouden lord, kort na diens verzoening met zijn jongsten zoon.

Er was geen twijfel mogelijk. Lord Orwell had deze laatste wilsbeschikking achtergehouden en een van ouderen datum getoond, waarin hij alleen vermeld was. Hij was een dief en had zijn broeder diens erfdeel ontstolen.

Ik was zoo verdiept in de lezing van het document, hetgeen aan Victor het landgoed Clayton Park en een flinke som gelds vermaakte, dat ik niet hoorde, dat de deur open ging en iemand het vertrek binnenkwam, voordat ik een hand op mijn schouder voelde.

Toen... een siddering overviel mij, want ik was ontdekt en gevangen, alleen ten gevolge van dit testament, waarmee ik niets had uit te staan.

Mijn schuld was duidelijk, want de kluis stond open en alsof dit nog niet genoeg was, op de tafel stond de geopende tasch met de juweelen.

„Juffrouw Latham, wat in 's hemelsnaam voer je hier uit?”

Het was de stem van Victor Preece. Hij stond naast mij, een vragende uitdrukking op het gelaat en trok nadenkend aan zijn knevel.

„O mijnheer Preece,” fluisterde ik, „wat verrast u mij.”

„Doe ik?” Hij begon te lachen. „Ik ben niet minder verrast.” Zijn oogen dwaalden van de geopende kluis naar de tasch op tafel.

„Hallo, hallo! hallo!” riep hij uit.

„U ziet,” zei ik flauwtjes, „ik ben niet die gij dacht.”

„Da's duidelijk,” viel hij in.

„Ik ben in werkelijkheid een detective, een vrouwelijke detective,” ging ik wanhopig voort. „Lord Orwell heeft mij in dienst genomen om op deze juweelen te letten.” Ik wees op de diamanten in de tasch. „Ik....”

Ik brak plotseling af, want ik zag dat hij mij niet geloofde. Toen schoot mij een gedachte door het hoofd. Ik hield hem het document voor.

„Mijnheer Preece,” zei ik kalm, „voordat we verder praten, wilt u dit eerst lezen?”

Hij nam het aan, ik nam hem nauwkeurig waar, ter wijl hij las. Het duurde niet lang of een kreet ont snapte hem.

„Drommels!... Hebt gij dat gevonden?”

„Ja,” antwoordde ik, „ik vond je vaders laatste testament. Mijnheer Preece, gij zijt bestolen.... door uw broeder.”

Een oogenblik stond hij verbluft, toen liep hij naar de deur en sloot deze.

„We zullen niet worden gestoord,” zei hij tot mij terugkeerende, „er is niemand in de nabijheid. Ik bleef weg van de jacht, ten einde zelf in deze kamer een onderzoek in te stellen. Ik vermoedde dat er nog een ander testament was.”

„Je zoudt het zonder mij nimmer gevonden hebben,” riep ik uit. „Het lag veilig in deze kluis. Het verwondert mij dat uw broer het niet vernietigd heeft.”

„Gelukkig voor mij dat hij het niet deed. Hij is een zonderling en was misschien bevreesd het te doen. En nu....” zijn stem werd ernstig, „wat zullen we doen, juffrouw Latham? Ik geloof dat het beste is mij eerlijk de waarheid te zeggen. Gij kwaamt hier.... om de juweelen te stelen?”

„Ja,” stemde ik toe.

„Ziezoo, nu gaan we elkander verstaan.” Mijnheer Preece trok weder aan zijn knevel. Plotseling schoot hij in een helderen lach.

„Te drommel,” riep hij uit, „'tis grappig! Te denken dat gij.... Maar je hebt mij een goeden dienst bewezen. En wie je ook wezen moogt, ik laat je gaan!”

„Dank u.” zei ik met een zucht van verlichting. Toen hem recht in de oogen ziende. „Gij zijt een goed mensch, mijnheer Preece. en een sportman. Uw broeder verdient voor zijn handeling tegenover u gestraft te worden. Ik daarentegen heb u een goeden dienst gedaan. Laat mij de juweelen meenemen en dadelijk vertrekken. Het rijtuig wacht mij om mij naar het station te brengen.”

Hij keek mij aan en ik zag zijn oogen glinsteren van pret en misschien ook bewondering.

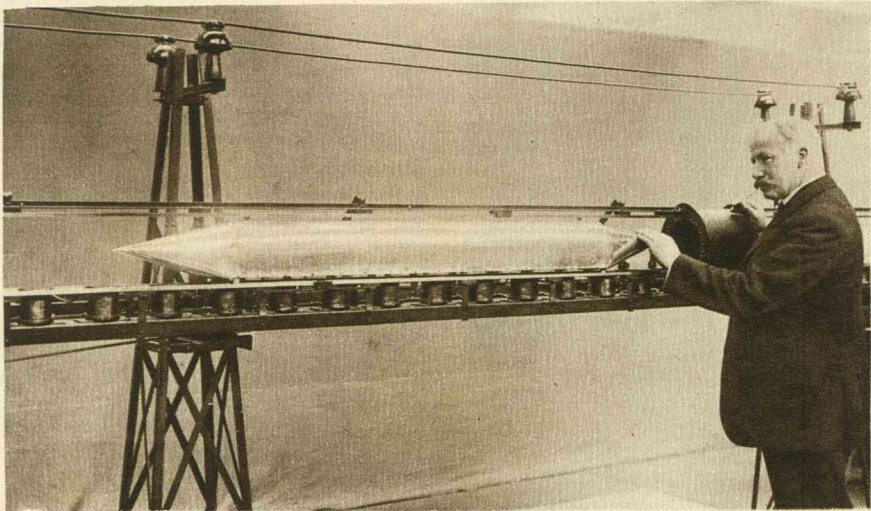
„Je bent handig, juffrouw Latham, heel handig. En op mijn woord ik weet niet, waarom ik niet aan je verzoek zou voldoen. Je hebt een belooning verdiend en het is billijk dat mijn broeder die betaalt. Maar wat zal hij een gezicht zetten als ik 't hem vertel!” En weer barstte hij in lachen uit. „Wat zal hij te keer gaan! En zonder nut; machteloos tegen u en mij.”

„Dus mag ik gaan?” vroeg ik. Doch ik wist reeds dat ik gewonnen had.

Om kort te gaan, Victor Preece en ik scheidden als beste vrienden en ik met de diamanten haalde tijdig den trein naar de stad.

Menigmaal heb ik getracht mij de ontmoeting der beide broeders voor te stellen. Het zal zeer interessant zijn geweest en, hiervan ben ik zeker, lord Orwell zal een onaangenaam halfuurtje hebben doorgebracht.

De politie werd niet gemoeid in den diefstal der diamanten en Victor Preece is nu in het rechtmatig bezit van Clayton Park.

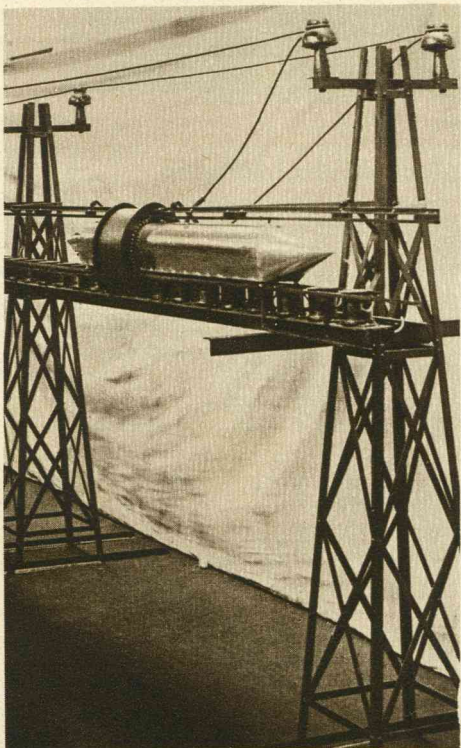
Een reusachtige uitvinding.

Door den heer Emile Bochelet is een uitvinding gedaan op spoorweggebied, waardoor een snelheid zal kunnen worden bereikt van 300 mijl per uur.

Om een voorbeeld te noemen zal de afstand van Londen naar Brighton in 15 minuten kunnen worden afgelegd.

Zooals men op onze foto's kan zien heeft deze trein den vorm van een sigaar en wordt hij zonder locomotief zonder rails en zonder wielen, voortgestuwd door een electrischen stroom.

Op gelijke afstanden bevinden zich een soort van tunnels, waardoor „ontsporing” voorkomen wordt.

Een zeer eigenaardig Flesschenkindje.

Eenigen tijd terug werden er in de Rotterdamsche Diergaarde twee jonge leeuwjes geboren. Oorspronkelijk ging alles goed. Van de beide jongen bleef er één in leven en de moeder vervulde haar plichten uitstekend, zoogde haar jong en wastte het, ondanks het tegenspartelen, onophoudelijk met haar groote, breede tong.

Spoedig echter bemerkten de oppassers, dat ze haar kind begon te verwaarloosen en er tenslotte bijna niet meer naar omzag. Het jong werd haar daarom ontnomen en in een apart hok gezet; dagelijks wordt het nu door den oppasser met een spons meermalen flink gewasschen en het krijgt evenals een zuigeling... de flesch.

Men koestert de hoop, het beestje op deze wijze voor de Diergaarde te behouden.

SLUITZEGELS.

Op aanvraag ontvangen onze abonné's en zij, die abonné wenschen te worden, GRATIS EEN SERIE PANORAMA-SLUITZEGELS; zij, die geen abonné zijn of wenschen te worden, ontvangen de geheele serie na ontvangst van f 0.15.